

ledes, skal jeg næst efter at bemærke, at der ogsaa i Fjor var god Grund til, at det ikke kunde komme tidligere, i al Almindelighed sige, at jeg ikke henviste til et enkelt Tilfælde, men til den almindelige Tilbøjelighed, den daværende Opposition havde til ved enhver Lejlighed at bebrejde Regeringen, at den kom for sent med sine Sager. Det var kun dette, jeg mindede om, idet jeg ikke bebrejdede den højtærede Indenrigsminister, at han ikke var kommet før med nærværende Lovforslag.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fastsættelsen af Reglerne for Ydelsen af dette Tillæg kan det ikke hjælpe Indenrigsministeren at henvise til Loven af 1914; thi den Gang forelaa der ikke nogen ekstraordinær Arbejdsløshed. Det var en Dyrtidslovgivning, der var Tale om, en ganske lille Ting som Arbejdsløshedsforanstaltning. Hvad jeg derimod har paavist, er, at under Udviklingen af Forholdene, hvor vi naaede op til den ekstraordinære Arbejdsløshed, fandt Regeringen og Rigsdagen i fuldkommen Overensstemmelse det nødvendigt, at det var Rigsdagen, som gav disse Regler. Det er jo ganske klart, at Regler, som kun omfatter maaske tusinde eller et Par Tusind Mennesker, og som er af ganske liden finansiel Betydning, kan man lettere behandle administrativt end Regler, som kommer til at omfatte 40—50—60—70 Tusinde, og som faar en uhyre finansiel Betydning. Derfor maa jeg mene, at det er ønskeligt, at Rigsdagen, saaledes som den har haft det i alle de Perioder, hvor der var ekstraordinær Arbejdsløshed under Krigen, faar Ret til at medvirke ved Fastsættelsen af Tilskudsreglerne. Naar den højtærede Indenrigsminister saa stærkt pointerer Betydningen af Skønnet, formindskes dog Betydningen deraf, naar detusind Kommuner, hvori han mener, man kan skønne, vitterligt er de Kommuner, hvor der ingen eller saa godt som ingen Arbejdsløshed vil blive under den Krise, som nu særlig truer os, medens det er i de Kommuner, hvor Arbejdsløsheden vil indtræde, fordi det er en Industrikrise af særlig Art, at den højtærede Indenrigsminister erklærer, at Skønnet ikke kan anvendes. Derved bortfalder hele Begrundelsen for at gaa den Vej, han har ønsket. Man maatte ialt Fald hellere gaa den Vej at give de smaa Kommuner en Undtagelsesstilling og henvise dem til Hjelpekasserne, medens man for de store Kommuner bevarede Lovgivningsvejen og Arbejdsløshedskassevejen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Jeg vil gerne overfor det ærede Medlem Hr. Kayser, der talte om, at der var 22 Tømrersvende, der foretrak at faa Arbejdsløshedsunderstøttelse i Stedet for at tage Arbejde til 3 Kr. 13 Øre — de forlangte 3 Kr. 50 Øre —, gøre opmærksom paa, for at vi ikke nu i de kommende Dage rundt i Bladene skal se en hel Mængde Røverhistorier om Arbejdsløsheds-kasserne, at Tømrersvendene i København ingen statsanerkendt Arbejdsløshedskasse har. De er traadt ud, og naar de har deres egen Arbejdsløshedskasse og ikke faar Statsstilskud, behøver de naturligvis ikke at spørge Autoriteter eller Inspektorat om, hvornaar de skal udbetale Understøttelser.

Med Hensyn til Skønnet vil jeg gøre opmærksom paa, at langt det største Antal af de arbejdsløse findes indenfor Byer med over 20 000 Indbyggere og vil altsaa faa udbetalt Understøttelser efter Regler, der skal fastsættes paa den Maade, som det er udtrykt i den højtærede Indenrigsministers Forslag. Det vil sikkert forme sig paa den Maade — særlig hvis vi paa Forhaand kunde faa at vide, hvilke Understøttelser der maa udbetales —, at Kontrollen, saaledes som det ogsaa er forudsat i Lovforslaget, skal hvile hos Arbejdsløsheds-kasserne og Arbejdsanvisningskontoret. Tilbage bliver egentlig ikke andet, end at de arbejdsløse skal hente deres Penge to Steder, hvis ikke det gaar som under en tidligere Lov, at man fra Hjelpekassernes Side beder Arbejdsløsheds-kasserne om ogsaa at udbetale Hjelpekassernes Penge. Tilbage bliver altsaa kun en Fordyrelse af Administrationen, idet de kommunale Hjelpekasser, i København Understøttelsesforeningen, kommer til at give en hel Del flere Penge ud for at administrere Udbetalingen af Tilskuddet, end hvis det hele var samlet i Arbejdsløsheds-kasserne.

Lillelund: Jeg skal fatte mig ganske kort; jeg har Indtryk af, at man ønsker at blive færdig for at faa Lovforslaget i det Udvalg, der er udtalt Ønske om at faa nedsat. Til det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø Amt) vil jeg sige, at han har misforstaaet mine Udtalelser. Jeg forstaaer for Resten ikke, at han kunde gøre det, da jeg synes, jeg udtrykte mig nogenlunde klart. Jeg sagde ikke, at Venstre ønskede at vende tilbage til Forsikringsprincippet i Arbejdsløshedsloven, men jeg sagde, at Venstre ønskede at blive ved det Forsikringsprincip, som blev gennemført i Fjor. Vi er fuldt ud Tilhængere af det Forsikringsprincip, som blev gennemført ved Arbejds-